

O solie, purtătorii ei și "spectatorii" de astăzi (I)

Sâmbătă, 10 noiembrie 2007

Gili Cârstea

Istoria stă mărturie, iar Domnul Hristos a fost explicit (Mat 23:37; Luca 20:9-15) că "Ierusalimul" omoară pe prooroci și ucide cu pietre pe mesagerii lui Dumnezeu.

Așa a fost mereu, și astăzi nu este deloc diferit. Biserica rătășitei a moștenit această buruiănă de amărăciune, fără să înțeleagă sau să recunoască cumplita anomalie care bântuie astăzi în poporul nostru.

Biserica rătășitei a avut cele mai puternice și serioase confirmări că Dumnezeu are ceva de comunicat acestui popor prin frații Waggoner și Jones. Niciodată, în toată istoria bisericii, nu a spus vreodată Spiritul Profeteției despre cineva că are "acreditare divină," așa cum a spus despre cei doi soli de la Minneapolis. Niciodată, în toată istoria bisericii rătășitei, nu a fost nevoie de intervenția îngerilor spre a clarifica o situație apărută în timpul unei sesiuni a Conferinței Generale, așa cum s-a întâmplat în 1888.

La Minneapolis, de câteva ori a fost trimis un sol ceresc spre a o ajuta pe sora White să înțeleagă ce se petrece acolo, iar termenii în care îngerul descrie situația sunt categorici: "Poporul repetă aici revolta lui Core, Datan și Abiram." Sesiunea 1888 a fost înregistrată în analele cerului cu sumbra specificație: "Nedemni de încredere când sunt în joc interese majore."

În ciuda acestor dovezi de netăgăduit, mesagerii Domnului sunt ridiculizați, neglijați și evitați în publicațiile și predicarea adventistă. Solia lor este limitată la "un nou accent" asupra îndreptării prin credință, pe care, nu-i așa, o predicăm cu toții.

Teologii noștri nu cred că solia trimisă prin frații Waggoner și Jones este începutul luminii îngerului "a cărui slavă va umple tot pământul." Ei se tem de noua descoperire a neprihănirii lui Hristos venită în 1888, deoarece ea răstoarnă spectaculos nu numai înțelegerea noastră despre caracterul lui Dumnezeu, ci și întreaga doctrină a sanctuarului. Ascunsă în "începutul" soliei 1888 se afla poarta către taina evlaviei – Hristos în voi – o cale nouă și vie către împlinirea scopului lui Dumnezeu în omenire.

Noi, susținătorii acestei solii, suntem acuzați că am ridicat statui acestor mesageri, și că facem din ei singura autoritate doctrinară pentru biserică de azi. Acestea sunt infamii

ieftine, bune de acoperit o înverșunată sfidare a soliei pe care Domnul, în marea Sa îndurare, a trimis-o poporului Său prin frații Waggoner și Jones.

Waggoner și Jones nu au fost nici mai sfinți, nici mai dotați, nici mai devotați și nici mai inteligenți decât toți ceilalți mesageri pe care i-a folosit Dumnezeu vreodată. Aveau și ei concepții complet eronate la foarte multe subiecte, la fel ca și frații lor din acel timp. Erau supuși aceluiași slăbiciuni ca noi toți. Niciodată n-au pretins că sunt ceva special, profeți, soli, oamenii lui Dumnezeu altfel decât toți ceilalți. Erau simpli păcătoși; nu erau decât "oameni," cum spunea sora White:

"Cei pe care Dumnezeu i-a trimis cu solia Sa nu sunt decât oameni, dar care este caracterul soliei pe care o aduc ei? Îndrăzniți voi să-i întoarceți spatele, sau să tratați cu ușurință avertizările, pentru că Dumnezeu nu S-a consultat cu voi?" (RH 27 mai 1890).

De ce i-a ales Dumnezeu tocmai pe ei, trecând pe lângă mulți alții, oameni cu nume în Israel? Din mai multe motive.

Primul este acela că ei priveau starea bisericii fără ochelarii de cal ai politiciii de partid. Ei luau în serios Mărturiile adresate bisericii, unde citeau cu uimire acuzații cumplite din partea Domnului, precum: "Biserica a întors spatele conducătorului ei, Hristos, și se îndreaptă repede spre Egipt..." "Dumnezeu a vorbit. Lumină a strălucit din Cuvântul Său și din Mărturie, dar ambele au fost batjocorite și ignorate" (5 T 217).

Totdeauna solii pe care i-a ales Dumnezeu au avut ochi pentru starea gravă a poporului lor, au recunoscut-o și nu s-au sfiit să vorbească. Dumnezeu nu a trimis niciodată mesageri spre a lăuda starea bună a bisericii Sale. Ilie, Ieremia, Ezechiel, Isaia, Daniel, Amos, Ioel, Maleahi, toți au recunoscut apostazia pe care ceilalți nu o vedeau. Și au vorbit, fără să le pese de consecințe.

Al doilea motiv este acela că ambii erau oameni serioși, categorici, implicați total în ceea ce fac, care își fundamentau credința pe studiu și descoperire personală, nu pe ajutorul școlilor de teologie sau al oamenilor "mari" ai instituțiilor de învățământ. Ellen White a remarcat repede acest aspect, atenționând pe frații lor pastori să nu-și permită să critice solia din cauza unor criterii subiective. Ascultați:

„Nimeni să nu se plângă de slujitorii Domnului care prezintă o solie venită din cer. Nu mai căutați greșeli la ei, spunând: ‚Sunt prea categorici, vorbesc prea dur.‘ S-ar putea să vorbească dur, dar oare nu este necesar? Dumnezeu va face să țiuie urechile ascultătorilor, dacă ei nu vor dori să asculte vocea și solia Sa. Pastori, nu dezonozați pe Dumnezeul vostru și nu jigniți Duhul Său cel Sfânt, făcând remarci asupra metodelor și manierelor oamenilor pe care El îi alege. Domnul cunoaște caracterul. El vede temperamentul oamenilor pe care i-a ales. El știe că numai niște oameni zeloși, fermi, hotărâți și cu convingeri categorice vor vedea lucrarea aceasta în importanța ei vitală, și vor pune în mărturie lor așa tărie și hotărâre, încât vor dărâma barierele Satanei" (TM 410).

Dacă Dumnezeu a ales pe frații Jones și Waggoner pentru a trimite bisericii Sale solia neprihănirii lui Hristos, „cu adevărat solia îngerului al treilea," nu a făcut-o pentru că aceștia

ar fi fost oarece sfinți, sau întruchiparea purității doctrinale. Motivele sunt clare: „oameni zeloși, fermi, hotărâți și cu convingeri categorice.” Cu totul diferiți de bravii noștri ambasadori de astăzi, care navighează după cum bate vântul de dragul unei invitații la dineurile selecte ale Izabelei noastre moderne.

Agravant pentru poziția noastră de ignorare sau total dispreț față de solii din 1888 este că Dumnezeu ne-a spus mai dinainte că așa vom proceda cu ei, și tot nu înțelegem:

„Caracterul, motivele și scopurile lucrătorilor pe care i-a trimis Dumnezeu au fost, și vor continua să fie interpretate fals. Oamenii vor vâna cuvinte și afirmații despre care ei presupun că sunt false, mărind și falsificând aceste afirmații. Dar ce fel de lucrare fac acești spectatori? I-a așezat Domnul pe scaunul de judecător, să condamne solia și solii Săi?” (The EGW 1888 Materials, 426).

„Spectatorii” de astăzi se complac în același joc mortal al asasinării caracterului, motivelor și scopurilor lucrătorilor „cu acreditare divină” pe care i-a trimis Dumnezeu.

Rezultatul? Solia de har abundent a neprihănirii lui Hristos este desconsiderată, lucru care împiedică realizarea scopului lui Dumnezeu din veacuri veșnice: „Și Eu voi locui în mijlocul lor.”